

Illustreret Familienblad.

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 9.

Illustreret Familienblad
udkommer hver Uge og koster 1 Dollar
pr. Aar, ufravigelig i Forud

Den 4de Marts 1893.

Illustreret Familienblad
ekspejeres af E. Mulsberg,
Decorah, Iowa.

7de Aarg.

En sydlandsk Skønhed.

En Luftspejling.

af

Grant Allen.

(Sorti.)

4de Kapitel.

Tidligt næste Morgen var alt Forvirring og Travlhed i Hotel du Sahara; Walter Pennington og Harald Gwinner stulde afsted paa deres Ekspedition til Salthøddistriktet. Ingeniøren blev sendt afsted af den franske Regjering for at undersøge og give Meddelelse om en af de store Ørkenindsænkninger, som Regjeringen tænkte paa ved en Kanal at forbinde med Middelhavet, og den unge Pennington havde med stor Glæde grebet den gunstige Lejlighed, der tilbød sig, til at faa opfyldt et længe næret Ønske om at deltage i en Ørkenrejse i et saa erfarent Selskab.

Afresjen var bestemt til Kl. 5 om Morgenen, for at de kunde undgaa Middagsheden i den solaaabne Ørken. Det var nemlig Gwinners Hensigt at gjøre Ophold flere Timer før og efter Middag ved en Kilde og i en Palmelund, der fandtes i henved femten Miles Afstand fra Bisra. Men Østerlændingerne er ikke bekjendte for deres Punctlighed; som det sædvanligt gaar i hine Lande ved saadanne Lejligheder, var hverken Araberne eller Kamelerne parate til den fastsatte Tid, og Kloffen blev stærkt hen imod 6, før den lille Karavane langsomt satte sig i Gang nedad Bisras hvide Gade. Og saa havde det endda kostet adskillige Bankefald at komme afsted til den Tid. Der havde i Tiden forud været en uendelig Støj og Travlhed med at spænde Taster og Fjeder paa de taalamodige Dyr, endeløse Raab og Strig fra de arabiske Tjenere, endeløse Uergrelser og Forstyrrelse for de raadvilde Englændere. Den, der ikke har rejst i muhamedanske Lande, kan ikke gjøre sig nogen Forestilling om alle de Forhølinger, der ledsager en Afreise. Men tilfaldt var da alt blevet stuvet fast paa Ørkenens Skibe, og omtrent en Time efter den fastsatte Tid skred Karavanen gravitetisk og under stort Røre blandt Befolkningen ad Bejen fra Bisra til Salthødderne.

Naturligvis var Ethel oppe for at se dem tage afsted; hun kunde ikke, sagde hun, lade Walter drage bort uden at sige ham Farvel og med egen Haand byde ham hans Morgentasse. Det var ligefrem en rørende Omhu, hun havde for Broderen. Da Walter og Harald endelig var komne paa Vej, og hun, efter i lang Tid at have vist til dem med Lømsmetørklædet, endelig saa dem forsvinde bag en af Palmelundene, sølte hun sig meget forladt og nedslaaet. Langsomt gik hun tilbage til sit Værelse; Grindringen om hin vilde Karavane, hun Aftenen forud havde seet ligesom i et Spejl, hvilede som en knugende Vægt paa hendes Sind. Det var frygteligt at tænke paa, at hendes Broder — og en anden — maatte ogsaa kunde komme til at vandre hungrende og tørstende om i Ørkenen uden at kunne finde den rette Vej. Hvilken Spænding maatte hun nu ikke gaa i, indtil de velbeholdne var vendte tilbage! Thi af! Post og Brevsending eksisterer der slet ikke noget af i det Indre af Sahara. Hun vilde ikke høre det mindste fra dem eller om dem, før de kom tilbage. Hvilke Fantasier om Fare og Død vilde hun ikke i den Mellemtid blive plaget af! Sandstorme, de omslukkende Beduiner, hvis Haand er imod alle, Hungeren, Tørsten, Løverne, Pantheren — Tanken om alt dette fik Ethel til at gys og bæve. Tungt er det at skulle stilles fra den, man elsker, selv naar han kun drager bort paa en kort og tryk Rejse; langt værre maatte det da være, naar det var en Rejse som denne, det gjaldt.

Saa ventede hun da og ventede og længtes i Taushed.

Hun forbausedes ogsaa ved at erfare, hvor lidt smukt og interessant Bisra forekom hende nu, da Harald Gwinner ikke længere var der. Den smilende Dase blev næsten til en Ørken, og hun undredes over, at hun før havde fundet den saa tiltalende. Vel var Naturen den samme: den skyblaa Himmel, den velgjørende Varme, den herlige Vegetation, de viftende Palmer — alt var, som det havde været før, men Friheden og Forsyrelsen var alligevel borte. Afrika havde før fore-

kommet hende at være et Undernes, Fortryllesens Land; men nu begyndte det at blive en temmelig trist Verdensdel. Blomsterne duftede ikke saadan som før, Fuglene sang ikke saa dejligt, Sommerfuglene, der slagrede om mellem de brede Blade, var mindre straalende og farverige end før, Vindens Hviften i Palmernes Kroner mindre melodios, og Lyset, der i sin fulde Styrke strømmede ned over Bisra, var mere brændende og skjærende, mindre velgjørende, efter at Harald Gwinner var draget ud i den store Ørken.

Den første Aften efter Karavanens Afreise foreslog Ethel i en saa ligegyldig Tone som muligt sine Forældre at spadsere op til det gamle tyrkiske Fort endnu en Gang.

„Hvorfor det?“ spurgte Mr. Pennington med et undertrykt Smil. Han havde en Anelse om, hvorfor Ethel paa engang var kommen til at holde saa meget af hint Højdepunkt.

Ethel blev blussende rød. „Jo, det kunde jo være, at vi igjen kunde faa Luftspejlingen at se,“ fremmumlede hun halv skamfuld, „og den var saa smukt at se i Aftes.“

Hendes Fader smilede igjen; men sagde intet. „Hvad kan ikke en ung Piges Fantasi faa hende til at tro?“ tænkte han ved sig selv. „Hun vil naturligvis op for at se efter Luftspejlingen med den Bagtanke, at den maatte kunne afløre et Glimt af Karavanen for hende.“ Saaledes tænkte Mr. Pennington; thi han havde, som sagt, faaet en svag Anelse om sin Datters Følelser for deres nye Bekjendt, thiønt han ikke endnu var ganske paa det Rene med, om det var rigtig Alvor eller ej.

De vandrede da opad den stejle Klippe — Fader, Moder og Datter — og da de var komne derop, stirrede de udover Ørkenen og Dase. Havde Ethel virkelig ventet at se Luftspejlingen, da blev hun stufset. I de første Minutter viste der sig ikke andet for deres Blik end de endeløse Klippefagge og de mellemiggende Sandbælter, der strakte sig i lange Perspektiver ud til Horisonten. Thi Ørkenen er slet ikke, som de fleste Folk tror, en jævn Sandflade, tvært imod den er de fleste Steder fuld af nøgne Højder og Klippefjæder.

Da de i nogen Tid havde siddet paa den nøgne Klipperand og stirret over mod den sydlige Del af Synskredsen, gav det et Sæt i Ethel. „Aa, der er det igjen!“ raabte hun og pegede med den smale Haand i sydvestlig Retning. „Synet! Synet! Aa, hvor det er smukt og vidunderligt!“

Faderen og Moderen saa i den Retning, hun pegede. Ja, Ethel havde Ret, der kom det frem, det gaadefulde Billede af de usynlige Fjerne, ligesaa tydeligt og klart som Byen ved deres Fjodder, bragt nær hen til dem ved den ophedede Atmosfæres tilbagekastende Gyne. Tause og dybt grebne holdt de Aandedrættet tilbage i nogle Sekunder, saa sagde Mrs. Pennington halvt hvissende til Ethel: „Mon det da er at se her hver Aften?“

„Næsten hver Aften om Sommeren,“ sagde Ethel hurtigt. „Mr. Gwinner fortalte, at man i Juli og August kunde gjøre Regning paa det næsten hver Aften. Men selv om Vinteren viser det sig meget hyppigt. Det — det talte vi om i Aftes, da vi gik hjem. Det var ogsaa derfor, at jeg troede, I kunde have lyst til at komme op og se efter det i Aften. Han sagde, at hver Gang, Dagen havde været klar og stille og hed, kunde man vente, at der vilde vise sig et Billede, naar Solen var kommen ned bag hine Klipper der over.“

Mr. Pennington stirrede undersøgende paa Synet. „Det er ikke det samme Billede, vi saa i Aftes,“ sagde han efter et Ophold. „Det er en Landsby, der er gravet ned paa samme Maade, men den er ikke nær saa stor, og der er heller ikke saa mange Dabelpalmer. Det er ogsaa en anden Moske, og Klipperne omkring Byen er højere og mere sønderrevne. Det er slet ikke denne Beni — og — noget — mere, som den unge Gwinner talte om. Hvad var det, han kaldte den, Ethel? Huffer Du ikke det?“

„Nej, jeg gjør ikke, Papa,“ svarede Ethel og rødmede svagt; „jeg maa have tænkt paa noget andet, da han sagde det, for jeg erindrer det ikke. Men ialfald er det ikke den samme Landsby, det er jeg ogsaa vis paa.“

En gammel Araber, der under denne Samtale havde ligget udstrakt paa Ryggen i Skyggen af en tornet Kaktus, der voksede i Nærheden, og som vogtede sine Gjeder, der nippede af det sparsomme og

tørre Græs, som pippede frem af Klippefiden, rejste sig nu og rystede sig med ægte østerlandsk Gravitet som en Forberedelse til at gaa hjem til sit Hus nede i Dalen.

„Hør, Ethel, Du taler fransk,“ sagde hendes Fader, idet han pludseligt vendte sig om mod hende. „Maatte denne gamle Herre forstaa lidt af det; det gjør de fleste By-Arabere jo. Hvilken malerist gammel Fyr forresten! Han ser akkurat ud, som om han netop var traadt ud af en Billedbog. Spørg ham engang om, hvad det er for en Landsby, vi ser; han maa da lidt have seet den her oppe fra.“

Ethel gik henimod ham, og paa saa godt fransk, hun kunde opbyde, spurgte hun ham om Byens Navn, idet hun med det samme pegede paa det fjernere Billede.

Den graastjægede Araber rystede paa Hovedet med et høfligt Smil. „Hvorledes skulde jeg vide det, Mademoiselle?“ svarede han i et fransk, der var mindst ligesaa godt som Ethels (thi de fleste Østerlændere tilegne sig med Lethed de fremmede Sprog, de har Lejlighed til at høre). „Allah er stor, og hans Vej er underlige. De kommer, og de forsvinder disse Syner paa Himmelen. Undertiden er det én Landsby, og undertiden en anden, alt som Allah vil det, undertiden er den nær og undertiden fjern. Maatte er det Beni-Obbar, maatte Beni-Melek eller maatte Beni-Zatoun, hvem kan sige det? Alle disse Ting ligge i Allahs Haand, og det sømmer sig ikke for os at trænge ind i hans Mystier. Hvad han tegner paa Himmelen, det tegner han, ved vi, i sine vise Hensigter. Vi Muselmænd ere tilfredse med at se og beundre uden at gjøre noget Spørgsmaal.“

Dermed samlede Oldingen med stor Værdighed sin smudsige hvide Kappe op i sin Haand og spankede nedad Højen i Spidsen for de trippende langstjægede Gjeder.

„De hedder nok allesammen Beni — og — noget — andet,“ bemærkede Mrs. Pennington, medens de stod og saa efter den maleriske, bortvandrende Skikkelse. „Og den ene Beni ligner vist ogsaa altid den anden.“

„Ja, svarede Ethel,“ det fortalte Mr. Gwinner mig ogsaa. „Han sagde, at Beni er der arabiske Ord for Søner — Abbars Søner eller Ahmads Søner, Profetens Søner eller Oliekræets Søner. Alle Landsbyer kalder sig Søner af et eller andet.“

„Det lader til, at Du har modtaget en svær Portion nyttig Belæring af Mr. Gwinner, Ethel,“ sagde hendes Fader smilende.

Ethels Øjne sønkedes straks lidt fortrædeligt mod Jorden. „Han har jo levet her saalænge og ved Bøstet om alt her, kan Du jo nok forstaa,“ svarede hun undvigende. „Og naar man slaar sig ned paa et Sted, saa holder jeg nok af at faa saa meget som muligt at vide om Landet og dets Befolknings Sæder og Skikke; iær naar Landet er saa fremmed for os som dette.“

Men da de atter gik nedad Højen for at vende tilbage til Hotellet, havde Ethel en Følelse som af dyb Skuffelse. De havde vel, som hun havde ventet, faaet Luffhytet at se; men det havde ikke, som hun havde haabet, afløret noget for hende af det Sted, hvor Harald Gwinner og hendes Broder havde slaaet Lejr. Sandsynligheden for dette var rigtig nok som en mod Lufinde; men Ungdom og Forsyrelse tager nu engang ikke Hensyn til Sandsynlighed.

5te Kapitel.

Sets Uger skred hen. De gik hastig; nok for Mr. og Mrs. Pennington og Bisras øvrige Indvaanere; men for Ethel syntes de aldrig at ville faa Ende. Hun talte hver Dag, der gik, indtil hendes Broder og Harald Gwinner vilde komme tilbage fra deres farefulde Rejse, og om seks Uger havde de ventet at være til Ende med den. Nu, da de to unge Englændere var borte fra den lille Dase-By, var der ikke megen Udspredeelse for Ethel. Vandringerne eller Ridedurene gennem de lange Palmealeer, blev noget ensformigt; thi hun havde jo nu ikke andre til Selskab end sin Fader og Moder. Den franske Garnisons Officerer var ganske vist meget imødekommende og galante; men som alle Englænderinder var Ethel meget tilbageholdt over for Fremmede og ængstelig for at nærme sig

dem, desuden var hun heller ikke Sproget ganske mægtig.

Selv det tiltrækkende ved Bisfras orientalske Levenis begyndte at tage sig lidt. De løjerlige Varer og underlige Frugter, som lagdes frem til Salg paa det lille Torv, kjendte hun nu udenad, og Sælgerens og Kjøberens mørkebrune Ansigter og brogede Dragter var alt blevne hende gamle Bekjendte. Udflugter til de hede Rilder og de gamle arabiske Grave udfyldte vel endnu en Del af hendes Tid, men Resten slæbte sig hen i tom Kjedsomhed.

Læsning kunde der heller ikke blive meget af derude i Orkenen, og den eneste Lektüre, hun fandt i Hotellet, var langt fra skiftet til at virke beroligende eller opmuntrende paa hende. Den bestod nemlig af Rapporter, der af Orken-Ekspeditioner var aflagte til den franske Regjering, og disse Rapporter handlede næsten ikke om andet end om Orkenens mange forskellige Farer og uhykkelige Hændelser.

En Dag, da Mrs. Pennington uforvarende kom ind i Ethels Værelse, fandt hun hende grædende over en af disse Rapporter. Hun luffede den rigtignok straks, da Moderen kom ind, men den aabnede sig meget beredvillig igjen paa det samme Sted, og Mrs. Pennington, der skottede hen til den, saa, at de Ord, der havde rørt Ethel saa dybt, lød om trent saaledes: Den uhykkelige Ekspedition arbejdede sig endnu et Par Dage frem gennem Sandet; men bukkede saa efterhaanden under for Arabernes Angreb, for Hunger, Tørst og udmattelse. Den 20de Marts slæbte fire pjalte Mænd, rene Skeletter, sig ind til Quarglas Basar og meldte, at Oberst Flatters og hans Mænd fire Dagsrejser fra Hassion var bleve ledede i et Baghold, Kamelerne fangne, og alle, der ikke kunde flygte, grusomt myrdede. De Overlevende, blandt hvilke der kun fandtes tre Europæere, slæbte sig under store Lidelser videre tilføds, indtil de en for en segnede om og døde efterladende deres blegede Skeletter paa Vejen som Mindesmærker om den uhykkelige Ekspedition.

Mrs. Pennington luffede med Forfærdelse Bogen. „Havde jeg læst dette før," sagde hun, „og forstaaet, hvad det vilde sige, da havde jeg aldrig givet Walter Lov til at følge med ham, den unge Gwinner."

I Løbet af de seks Uger gik Ethel ofte ved Solnedgangen op til Fortet altid med det dristige Haab, at Luftspejlingen dog maatte kunne vise hende, hvor Harald og hendes Broder befandt sig, og hvorefter det stod til med dem. Ikke saa sjældent spejlede da ogsaa et Stykke af Orkenen sig paa Himmelen, og for det meste var det Omegnen af en Dase, der viste sig; thi i Nærheden af en saadan er Luften altid mere fugtig og derfor bedst skiftet til at danne Luftspejling; men Menneker eller Dyr saa hun aldrig mere paa Billedet.

Selv de længste seks Uger maa imidlertid dog saa Ende, saaledes gik det ogsaa med disse, og den Tid nærmede sig, da hele Bisfra ventede Ekspeditionens Tilbagekomst. Aften efter Aften ventede Ethel med Utaalmodighed og Vængstelse paa Efterretning om deres Ankomst. Det var en Selvsørgelse, at de maatte komme om Aftenen; thi alle Orkenrejser deles nøjagtigt i saa og saa mange Dagsrejser, og naar en Karavane i den graa Dæmring bryder op fra en Dase, har den i Forvejen lagt sin Rejseplan bestemt saaledes, om den før Middagsstunden kan naa en anden Dase og holde Hvil der i den værste Varme, for derefter at drage videre og naa en tredje Dase, før Natten falder paa. Hver Dag ventede de derfor ved Aftenstid at saa Tiden der om, at Karavanan nærmede sig, og hver Aften, naar det var blevet ganske mørkt, uden at de havde hørt nogen, opgav de Haabet om at se noget til de Bente før næste Aften, visse paa, at Karavanan ikke vilde ankomme til Bisfra efter Kl. 9 eller 10 i det allersejeste.

Endelig — da de en sen Eftermiddag sad ved Middagsbordet i Hotel du Sahara — kom Ahmed, Hotellets arabiske Ridskægt og Kuff, styrrende ind og raabte paa Frank: „Nu kommer de! Nu kommer de! Officererne har set Karavanan oppe fra Høiens Top!"

Ethel lagde øjeblikkeligt Kniv og Gaffel fra sig. „Na, bring mig straks min Hest, Ahmed," sagde hun. „Papa, Papa, vi maa da ud at møde dem."

Er de langt borte, Ahmed? Er der ikke Tid nok til at kunne komme ud imod dem?

„De er endnu et Par Mil borte, Mademoiselle," svarede Ahmed høfligt; men Kommandanten har i en Riffert set Monsieur Deres Broder ride et Stykke forud for de andre. Men nu skal jeg straks bringe Mademoiselles Hest, og saa vil De endnu have Tid nok til at møde dem et godt Stykke ude paa Vejen. En Karavane, der kommer fra en lang Orkenrejse, drager kun langsomt afsted, især hen imod Aften."

Ethels Hjerte bankede højt af Glæde. Saa havde hun dem vel beholdne tilbage, og alle hendes Vængstelser havde været ugrundede! Hun kunde neppe knappe sit Dørtøj sammen, saa stor var hendes Bevægelse. Om en halv Time skulde hun jo se dem igjen — hendes Broder og hendes Elskede!

Saa megen Fryd var nok saa lang Venten værd.

De steg tilhøft ved Døren og red ud gennem Byen og ind gennem de aabne Palmelunde. Meget rigtigt — halvanden Mil fra Hotellet mødte de Karavanan, meget udtyndet ganske vist ved Tab af Kameler og Desertioner undervejs, men dog tydeligt nok Harald Gwinners Karavane. I Spidsen red, som Ahmed havde meldt dem, Walter Pennington næsten helt bronzeafarvet i Ansigtet og paa Hænderne af den stegende Orkensol, men sund og hærdet, som en Mand maa blive, der i over seks Uger har spist, drukket og sovet ude i det Fri.

„Naa min Gut, Du ser jo ud som Sundheden selv," udbød hans Fader, idet han med Varme greb hans Haand. „Efter dit Ansigt at dømme har Du og Orkenen nok ikke haft noget udestaaende med hinanden."

Walter lo og kysede sin Søster. „Na, nej, jeg er saa frisk som en Fisk," svarede han, „der er ikke det mindste i Vejen med mig; jeg har aldrig endnu haft en saadan Appetit som under denne Udflugt, og nu længes jeg bare efter at faa en rigtig god Beaf i Hotellet; thi i de tre sidste Dage har vi ikke smagt andet Kjød end stegte Forboarotter."

„Ah, det er dog skrækkeligt, Walter!" udbød Ethel gysende og saa sig frygtomt omkring efter Harald Gwinner.

„Na, Forboarotter er slet ikke saa daarlig en Sieg, især naar man ikke kan faa andet," svarede hendes Broder muntert. „Jeg lavede mig en god Suppe paa dem i Aften; den var rigtignok lidt salt, for den blev kogt paa Vandet fra en Saltkilde; men alligevel smagte den godt, for jeg var saa sulten, at jeg godt kunde have ædt min Bedstefader, tror jeg. Orkenen tærer voldsomt. Og hvilken Mængde Uventyr jeg har at meddele — men dem har Gwinner naturligvis allerede fortalt Jer — ikke sandt, Ethel?"

„Nej, Mr. Gwinner fortalte os ikke noget om Orkenen, før I rejste, Walter," sagde hans Søsterroligt; „han har naturligvis ikke villet forfrække os. Hvis han havde gjort det, saa vilde Mama aldrig have ladet Dig rejse, siger hun. Vi har ogsaa allesammen været meget ængstelige for Eder."

„Ja men nu, siden han kom tilbage, mener jeg," fortsatte Walter skjodesløst, idet han kastede et halvt drillende Blik paa Søsteren.

Ethels Hjerte begyndte at banke heftigt. „Siden han kom tilbage," gentog hun og tilfaste ham et spørgende Blik. „Er han da ikke med Eder her — eller hvad mener Du, Walter?"

Walter Penningtons Ansigt blev pludseligt meget alvorligt. „Ja, hvad mener Du, Søster? svarede han hurtigt og studsende. Er Gwinner da ikke her? Han er da vel kommen tilbage til Bisfra?"

Det var, som om Ethels Hjerte gik helt istaa, og hun formaadede slet ikke at svare; det var hendes Fader, der nu tog Ordet. „Hvad for noget, Walle!" sagde han hastig. „Vi har ikke set det mindste til Gwinner. Har Du da tabt ham paa Vejen — eller hvorfor mener Du, han skulde være her i Bisfra?"

De stod ved deres Heste og Kameler paa Vejen; thi de var stegne af Dyrene for at udveksle Hilsener, og Walter Pennington saa meget forstyrret ud, medens han i nogle Sekunder taus lod Blikket vandre fra sin Fader til Ethel. „Nu," sagde han tilsidt langsomt og ligesom med Anstrængelse, „vi troede, at han var hos Eder, ja, vi var ganske visse paa det. For en Uge siden tog han fra Saltvejen paa en hurtig Dromedar og kun ledsaget af tre Arabere, og han ventede at naa til Bisfra idetmindste tre — fire Dage, før vi. Jeg skulde følge efter ham med"

Bagagen og Paskamelerne. Det lod til, at det var ham meget om at gjøre at komme saa hurtigt afsted som muligt, og oprigtig talt var det mig slet ikke imod at faa Overkommandoen, da dette gav mig bedre Indsigt i Fremgangsmaaderne ved Lejrningen og meget andet under en Orkenrejse."

De saa igjen meget betænkelige paa hinanden. Saa gentog Mr. Pennington langsomt: „Han er ikke kommen hertil; vi har slet ikke set noget til ham." „Hvad kan der dog være blevet af ham?" udbød Ethel helt kridhvid i Ansigtet.

„Vi maa være belavede paa det værste. Han er faret vild i Orkenen," svarede hendes Broder meget alvorlig og ængstelig.

Der blev et langt Ophold, under hvilket ingen sagde et Ord; men tilsidt pegede den øverste Kamelbriver paa Ethel og raabte paa Frank: „Pas paa Mademoiselle; hun er vist i Begreb med at besvime!"

De greb hende i Armen og lagde hende varsomt ned paa en liden Forhøjning ved Væskanten. Det var nu ved at blive mørkt, og der var ingen Huse i Nærheden; men Kamelbriverne hentede noget Vand i Walters Hjelmskat fra en af de smaa Overrislingskanaler, der gennemfar Palmelunden. De badede hendes Hænder med det, viftede hendes Ansigt og ventede saa taalmodigt, indtil hun kom til sig selv. Saa snart hun var kommen sig saa meget, at hun kunde taale at ride, løftede de hende op paa Walters Kamel og bragte hende tilbage til Hotellet.

I Døren stod Værten smilende for at modtage dem. „Mr. Gwinner er bleven borte," sagde Walter til ham uden nogen Indledning. „Han tog fra os fra Saltvejen for en Uge siden, og fra den Tid af har vi hverken hørt eller set noget til ham. Send straks Bud til Kommandanten, at han saa snart som muligt kan skikke Folk ud for at lede efter ham. Nu vil jeg bede Dem om noget at spise, og derefter skal jeg — træt som jeg er — være parat til at drage med Kommandantens Folk ud for at lede efter den Forsvundne."

„Men Monsieur er jo netop kommen tilbage fra en lang og trættende Rejse," indvandt Hotel-ejeren venligt og kastede et Blik paa hans støvede Dragt.

„Det faar ikke hjælpe," svarede Walter bestemt. „Jeg har nu seet saa meget af Orkenen, at jeg kan indse, hvad det vil sige at fare vild i den. Jeg kjender den Rute, Mr. Gwinner havde ifølge at slaa ind paa. Der er ingen, der saa godt som jeg kan føre an. Hvis jeg ikke segner af Træthed eller dør af Hunger, saa hviler jeg ikke, før jeg har tilbagelagt hvert et Skridt af den Vej, han vilde ride."

[Fort.]

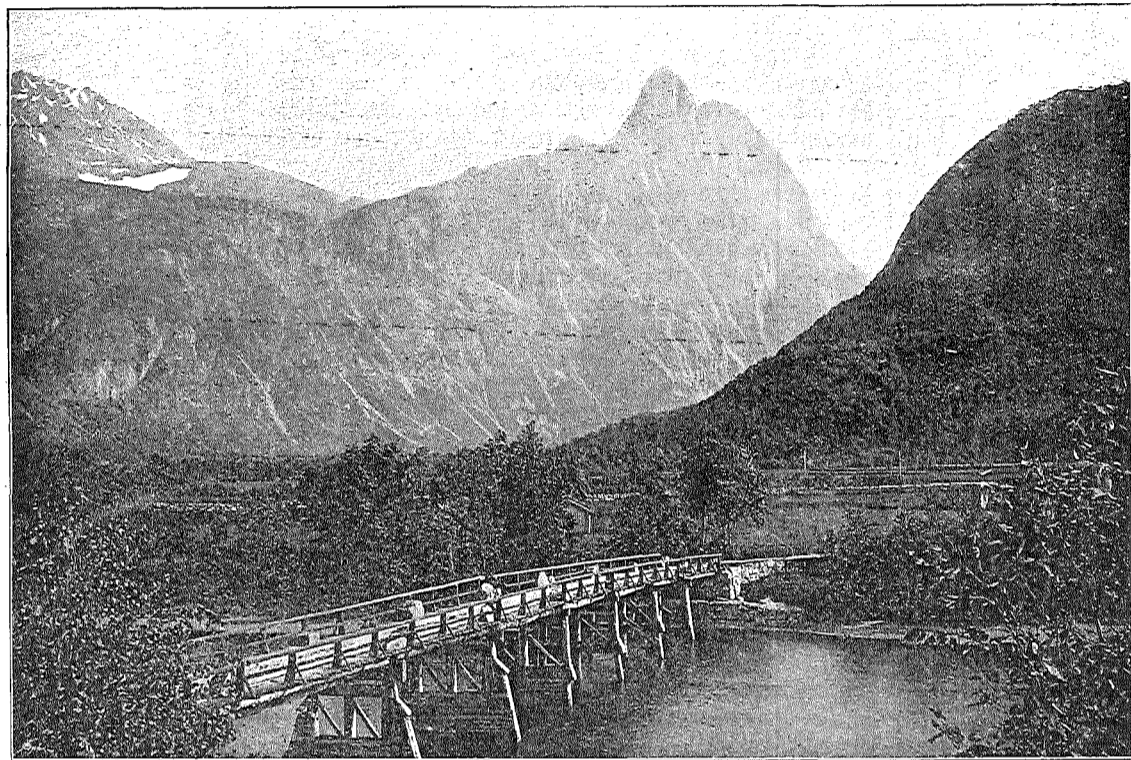
Jule-Jenny.

(Af Mary E. Wilkens.)

(Eslutning.)

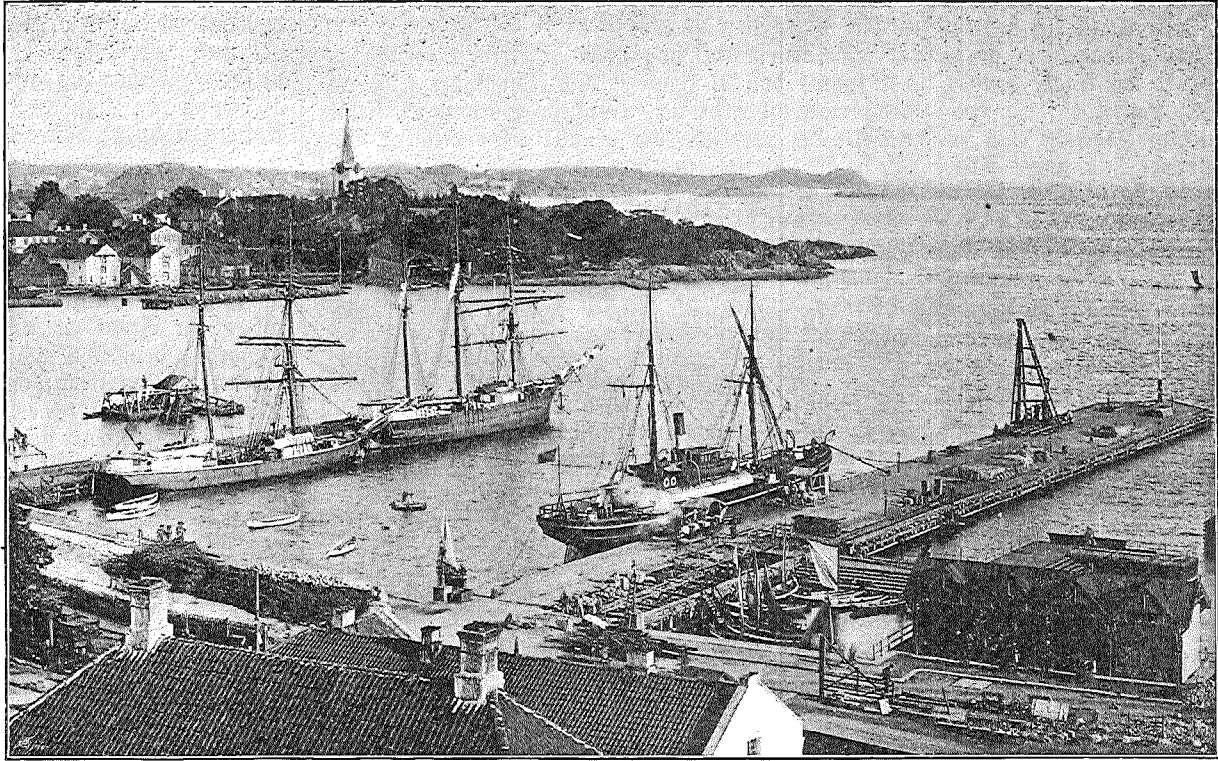
Jenny preskede sig og sine grønne Krandsje gennem den smale Dør og gik saa ned til Landsbyen, hvor hun havde sine faste Kunder. Hvert Aar kom hun ned fra Bjergene med en Ladning Evighedsgrønt Ugen før Jul, og det var den almindelige Mening, at hun tjente en ganske pen Sum paa den Maade. Om Sommeren folgte hun Grøntsager; men det var dog især denne Handel med Julegrønt, der blev betragtet som hendes specielle Haandtering; det var maatte ogsaa Oprindelsen til det Ogenavn, hun havde faaet, skjønt dette Navn ligesaa godt kunde have sit Udspring i Folks Opfatning af Jennys Karakter. Man ansaa hende i Almindelighed for at være noget „egen", uagtet ingen kunde tvivle paa, at hun var ved sin fulde Forstand. I sin tidligste Ungdom havde hun haft en uhykkelig Kjærlighedshistorie, og det var den almindelige Mening, at dette havde udøvet en vis uheldig Indflydelse paa hele hendes Liv. Folk sagde om hende: „Sun har faaet en Skrue løs efter den Kjærlighedshistorie," og „Jule-Jenny" kaldte de hende selv midt paa Sommeren, naar hun kom ned af Fjeldet belæsjet med Pilarter og Stangbønner og tidlige Græskar; hun ejede nemlig et lidet Hus og nogle Maal opdyrket Jord og

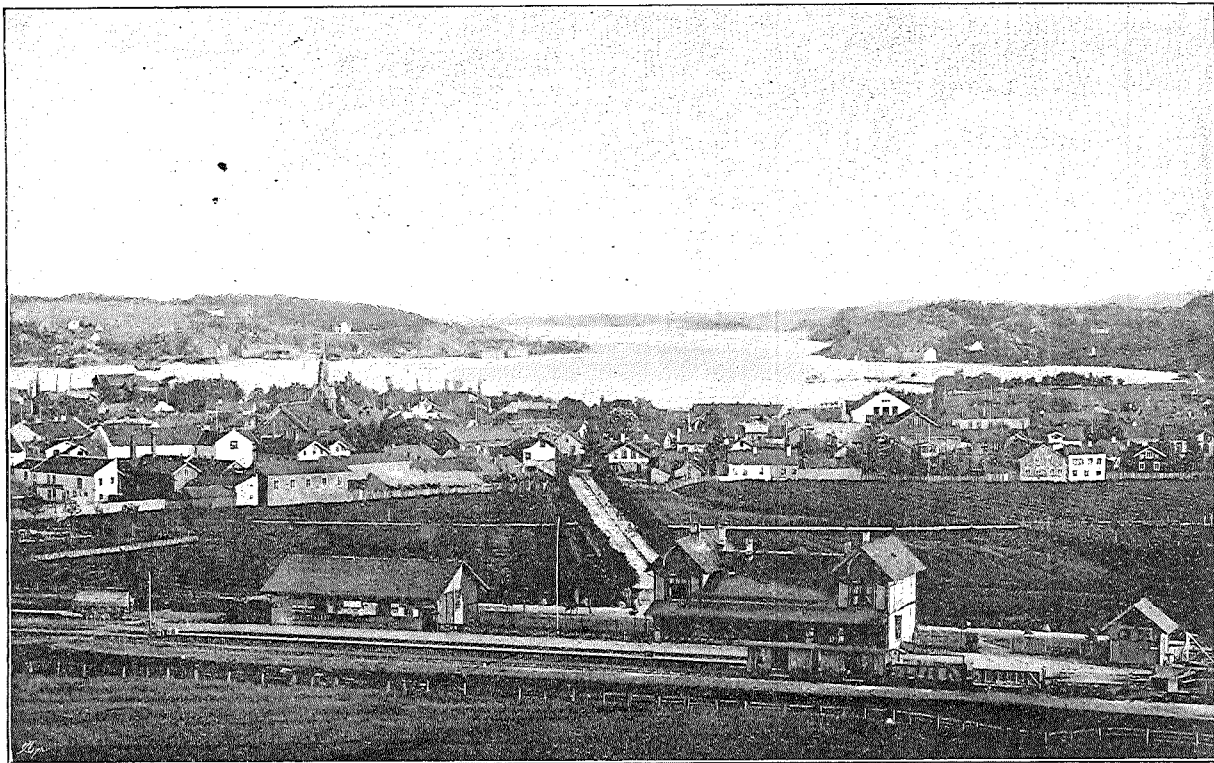
Romsdals Horn.

Svolvær i Lofoten.

Parti fra Larvik.

Parti fra Sandefjord.

søgte at gjøre sig dette saa indbringende som muligt. Det blev langt paa Dagen, før hun fik solgt sine Krandsje og Butetter og igjen kunde begive sig paa Hjemvejen med Kurven fuld af Levnetsmidler.

Vejen gik først langs Foden af Bjerget, og saa kom der en Fodsti, der førte op til den Udhugning i Stoven, hvor Jennys Hus laa; efter at hun havde passeret Careys Gaard, fandtes der hverken Huse eller Folk paa hendes Vej; men hun savnede ikke Selvtillid. Snart var det en liden Markmus, der forsigtigt kigede ud fra sit Skjul, der tiltrak sig hendes Opmærksomhed, snart vendte hun Hovedet for at se efter en Rødtjelfe, der fløj forbi, saa fulgte hendes Øjne med levende Sympathi en Haffespæt, der for-gjæves søgte at pikke sig gennem Isdækket paa en Træstamme. Af og til udstrøede hun noget Frø, hun hentede fra en af de mange Patter, der laa i Kurven.

Paa det Punkt, hvor hun maatte bøje af fra Landevejen, var der en Abning i Stoven, hvor man kunde se lige ned til Landsbyen, og her standsede hun et Øjeblik og saa sig tilbage. Det var en temmelig stor Landsby, og hun kunde se lige ned paa den eneste Gade, der fandtes. I dette Øjeblik gik en ung Herre og Dame opad Gaden; de talte om Jenny; men det kunde hun naturligvis ikke høre.

Den unge Pige var en Datter af Præsten; hun var netop bleven forlovet med den unge Mand, og det var med en vis undselig Stolthed, hun nu gik ved hans Side; naar de mødte nogen, rødmede hun og talte højt og ivrigt for at skjule sin Forlegenhed.

„Ja, Jule-Jenny har netop været hos os, og vi købte nogle Krandsje, som vi vil hænge over Vinduene. Moder synes, at vi egentlig ikke burde have kjøbt dem, efter alt hvad man fortæller om Jenny, men, hvad mig angaar, saa tror jeg nu ikke et Ord af det altsammen.“

„Hvad er det, man fortæller om hende?“ spurgte den unge Mand.

„Har Du aldrig hørt det? Hele Byen taler om det. Man fortæller, at hun har en hel Mængde Fugle og Kaniner og saadant noget, som hun holder indestængt i Bur og sulter halvt ihjel, og saa er det den lille døvstumme Gut, som Du vist har hørt tale om; man siger, at hun er saa slem mod ham, men nu vil de undersøge, hvorledes det forholder sig, fader og Fattigforstanderen vil gaa derop en Dag i denne Uge.“

„Saa!“ svarede den unge Mand, der ikke egentlig syntes at lægge saameget Mærke til, hvad Pigen sagde, saa optaget var han af at stirre paa hendes smukke Ansigt.

Næste Dag aflagde Præsten og Fattigforstanderen Bittle ganske rigtig det omtalte Besøg; men Jenny var ikke hjemme; thi Præsten bankede et Par Gange paa Døren uden at faa noget Svar; endelig løftede han paa Klinken, og de gik ind. Værelset syntes mørkt for dem, der kom udenfra, saa de i første Øjeblik ikke kunde skimte noget, men blot hørte en hæs Kvindens og Pigen, der syntes forarsaget ved deres Indtræden.

Endelig dukkede et lidet Ansigt frem fra Krogen ved Skorstenen og stirrede med en vis uskyldig Forbavselse paa de ukjendte Gæster.

„Det er den lille Døvstumme,“ sagde Præsten i en dømpet Tone. Han var en gammel Mand og temmelig smalstuldet, medens Fattigforstanderen var mager og saa høj, at han næsten stødte Hovedet mod det lave Tag, hans Ansigt var blegt; men Trækkene var uregelmæssige.

Begge stod nu og stirrede paa den lille døvstumme Gut, der paa sin Side betragtede dem med et halvt forundret, halvt fornøjet Udtryk i sit Ansigt. Han var klædt næsten som en Pige i et langt, blaat Ærmeforklæde og sad midt i en Bunke Ewighedsgrønt, som han holdt paa at binde sammen til Krandsje.

„Han ser ud, som om han bliver omhyggelig plejet,“ bemærkede Bittle i en dømpet Tone; det var næsten, som om de ikke kunde gjøre sig rigtig fortrolige med, at Gutten ikke kunde høre dem; de gik med en halvt skyldbevidst Mine rundt om i Værelset og besaa alt. Det var ogsaa et ganske aparte Værelse. Der syntes at hvile en forunderlig Duft af Stov over det, overalt laa der Bunker af Ewighedsgrønt, og i det ene Hjørne stod der nogle smaa

grønne Træer. Rundt om i Værelset hang der smaa, simple Bur og Kasser, fulde af Smaafugle, Kaniner og Martmus. Fuglene saa forpjussede ud; en Kanin havde bruffet et Ben, og en af Martmusene syntes næsten halvdød. Præsten sukede, Fattigforstanderens Ansigt antog et strængt Udtryk; men de udtalte ikke sine Tanker af Genhyn til den lille Døvstumme, hvis klare, blaa Øjne syntes at følge alle deres Bevægelser, og da de endelig havde undersøgt hele Værelset og igjen standsede ved Skorstenen, udstødte han pludseligt et Skrig.

Det var vildt, dog uden at være skurrende, og der syntes dog at ligge et vist Udtryk deri; de andre smaa tobenede og firføddede Skabninger stemte i med; det var, som om de alle vilde rette en Bøn til de to Mænd, en Bøn, som disse dog ikke for-maaede at tyde.

De stod højtidelige og lidt forlegne; endelig spurgte Præsten: „Mon vi skulde vente, til hun kommer?“

„Jeg ved sandelig ikke,“ svarede Fattigforstanderen.

De stod en Stund tause, da hørtes der pludseligt Fodtrin paa Sneen udenfor; Døren for op, og Mrs. Carey traadte ind; hun havde blot et Shawl over Hovedet og snappede efter Vejret, idet hun besvarede de to Mænds Hilsen. I første Øjeblik syntes hun at føle sig lidt genert og stod og famlede med sin Schawlskaal; men pludseligt forsvandt hendes Skjhed, og hun udbroød heftigt: „Jeg vidste, at I var her; jeg har nok hørt, hvad Folk har sagt; jeg vidste, at en eller anden vilde komme for at udspjænde hende. Jeg var inde hos Mrs. Grey forleden Dag, da hendes Mand kom hjem; han havde netop været inde i Butikken, der hørte han, at de talte om Jenny, sagde, at hun mishandlede Willy og Fuglene, og at Skoleraadet vilde undersøge det. Og da jeg saa Eder gaa forbi, vidste jeg, at I agtede Eder herop, og det sagde jeg til Jonas, og jeg sagde ogsaa til ham, at jeg vilde gaa efter Eder; thi jeg vidste, at hun ikke var hjemme, og da var der jo ingen her, som kunde tale. Jeg kunde ikke lade det være. Det er frygtelig glat, saa jeg maatte krybe paa alle Fire enkelte Steder, og jeg faldt to Gange, men det bryder jeg mig ikke om. Jeg vil ikke, at her ikke skal findes en, der kan forsvare Jenny, naar I kommer op her for at udspjænde hende.“ Mrs. Carey stod foran dem som en opstræmt Fugl; halv forfærdet over sin egen Driftighed; hun skjælvede over hele Legemet; men der var et vist vildt Udtryk i hendes ellers saa matte blaa Øjne.

Præsten lod høre en undskyldende Mumlen; men Fattigforstanderen overdøvede ham ganske, idet han sagde: „De maa gjerne forsvare hende saameget, De vil, Mrs. Carey; vi har ikke det ringeste imod at høre paa Dem, og vi vidste slet ikke, at hun ikke var hjemme. Ved De, hvad hun gjør med disse Fugle og de andre Dyr?“

„Hvad hun gjør med dem? Jo, jeg skal fortælle Dem, hvad hun gjør med dem. Hun samler dem op ude i Stoven, naar de sulter og fryser og er halvdøde, saa bringer hun dem herind og plejer dem og giver dem Mad, til de kommer til Kræfter igjen, og saa slipper hun dem løs; det er det, hun gjør. Ser De den Kanin der? Den kom ind i en Fælde; der var en eller anden, der vilde dræbe det stakkels lille Dyr. Og ser De den Rødtjelfe der? En eller anden har skudt paa den, saa dens ene Vingeblev bruffet.“

Ja, det er det, hun gjør, og jeg tænker, det kan være ligesaa godt som at sende Pengene til Missionærerne. Jeg tænker, at den, der tager sig af sultne Smaafugle og smaa, døvstumme Børn, er ligesaa god Missionær paa sin Vis, som andre Folk, og det er det, hun er.

Jeg er ikke bange for at tale rent ud, og nu skal jeg fortælle, hvorledes alt hænger sammen. Jeg forstaaer ikke, hvorledes Folk kan finde paa at fortælle saadanne Historier om hende, som de gjør. Den lille Døvstumme der tog hun ud af Fattighuset; der var ingen anden, der brød sig om ham, og jeg synes ikke, han ser ud, som om han lider daarlig Behandling. Nej, hun holder ham saa ren og pen, at det er en Lyst at se, og om hun mangen Gang ikke selv faar nok at spise, saa faar baade Gutten og Smaadyrene saameget, de vil have.

Jeg tænker nok, at jeg ved Greje paa det altsammen. Jeg ved, at hun nu bliver gaende i sin

gamle Kjøle for at kunne kjøbe Mad til Fuglene, der ikke kan finde Føde, fordi der er saameget Is paa Træerne.

Det kan ikke nytte, at I siger noget ondt om hende til mig. Naar Jonas har en af sine Raptusser, saa er hun den eneste, der kan faa ham til at tage mod Fornuft. Folk skal ikke faa Lov til at tale ondt om hende og udspjænde hende, hvis jeg kan gjøre noget for at forhindre det. Folk siger, at hun har faaet en Skrue løs siden den Kjerlighedshistorie. Hvilket jeg gad nok vide, hvad de mener med det. Jeg ved, at den Døgenigt, den Anderjen, gik hen og giftede sig med en anden, efter at Jenny og han havde været forlovede i mange Aar; han burde været hængt, det burde han. Men jeg ved, at om hun blev bedraget, hvad den Slags Kjerlighed angaar, saa er der en anden Slags Kjerlighed, der er sprunget op i hendes Hjerte istedet, og det er Kjerlighed til døvstumme Børn og sultne Fugle og halte Kaniner, og hun er ligesaa fornøjet som andre Folk.“ Mrs. Carey blev næsten poetisk i sin Brede og Rørelse. Hendes svage Ansigt rødmede, hendes Øjne glødede; hun sægtede med Armene. Den frygtomme lille Kvinde var pludseligt bleven forvandlet til en Enthusiast.

De to Mænd saa paa hinanden. Fattigforstanderens smukke Ansigt bar det samme alvorlige og strænge Udtryk som før; men han overlod til Præsten at svare, og da denne endelig talte, var det i en vis undskyldende Tone. Præsten var en meget fredelig, gammel Mand, og Fattigforstanderen plejede ellers at være Ordfører i alt. Hvad der angik Menighedstugt; men denne Gang maatte Præsten selv klare Sagen, og han søgte at gjøre det saa godt som muligt, idet han sagde til Mrs. Carey, at han var vis paa, at alt forholdt sig, som hun havde sagt, gjorde en Undskyldning, fordi de var komne derind, og roste Jule-Jenny. Og saa traf han og Fattigforstanderen sig tilbage, indtil de næstmestelige for at slippe fra den gamle snakkelystne Kone, der syntes at blive større og større, jo længere hun vedblev med sit begejstrede Forsvar, indtil det næsten forekom dem, som om hun ragede højt op over deres Hoveder og gjerne kunde krusse dem med sin vilde Begejstring.

Enhver Ting, der syntes at være en Afvigelse fra den Ragne Landevej, var en Rædsel for disse Mænd, ligesom for de fleste Folk i Landsbyen, og kastede en mistænkelig Skygge paa den Person, der tilfod sig saadanne Afvigelser. Den Stemning, der efterhaanden havde udviklet sig i Disfavor af Jenny Wrayner var et Udslag af denne Mistænksomhed, i sin inderste Grund en Levning af den gamle Tro paa Hekse og Hekseri, og selv om Præsten og Fattigforstanderen ikke engang vilde have tilføjet det for sig selv, saa var det dog i Egenstabs af Heksejægere, de hin Decembredag trængte sig ind i Jennys Hus.

De vekslede ikke mange Ord paa Vejen nedover. Engang vendte Præsten sig til Fattigforstanderen og sagde nølende: „Jeg synes ikke, her foreligger nogen Anledning til Indgriben fra vor Side,“ og den anden svarede: „Jeg antager heller ikke, at det behøves,“ og der indtraadte igjen Tausshed, til de var lige ved Fattigforstanderens Hus, da sagde han: „Jeg tror, jeg vil sende lidt op til hende til Jul.“

„Det var en god Idé,“ bemærkede Præsten.

„Jeg vil se, hvad jeg kan gjøre.“

Ugedagen efter var det Jul, og Juledags Morgen begav gamle Jonas Carey og hans Kone sig opad Bjerget til Jenny Wrayners Hus. Gamle Jonas var i Overfrakke og havde et tykt Skjært om Halsen; Mrs. Carey var iført sit franske Shawl og og sin bedste Hat. De gik hurtigt; thi Isen var gaaet ganske bort; der var faldt lidt Sne den fore-gaaende Dag, men det var ganske ubetydeligt.

De gik altsaa i Ro og Mag, til de naaede Fodstien, der førte op til Bjerget; da gik gamle Careys Skobaand op, og han holdt paa at snuble i det. Han standsede og bandt det meget langsomt og med stort Besvær; saa gik han videre, men standsede snart igjen. Hans Kone saa sig tilbage og spurgte: „Hvad er paafærde?“

„Skobaandet gik op,“ sagde han med en halv uforstaaelig Grunten.

„Vil Du ikke, at jeg skal binde det fast, Jonas?“

Jonas svarede ikke; han knyttede Skobaandet fast med en vis trodsig Mine. De var næsten ved Sen-

højs Hus, da han pludseligt standsede og satte sig paa Stenmuren ved Bejen.

„Na, Jonas, hvad er der iverjen?“

Jonas svarede ikke, men da hans Kone kom hen til ham, saa hun, at Stobaandet igjen var gaaet op. „Na, Jonas, lad mig saa Lov at binde det, jeg vil saa gjerne gjøre det. Kan jeg ikke saa Lov til at binde det, Jonas?“

Jonas sad, hvor han sad, og saa ret frem for sig med et vist forstemt Udtryk i sit Ansigt.

Hans Kone begyndte at græde: „Na, Jonas,“ udbroød hun bønfuldende, „find nu ikke paa at faa en Raptus idag. Kan jeg ikke saa Lov til at binde Stobaandet? Jeg skal virkelig binde det saa godt og fast. Na, kjære Jonas,“ og den gamle Kone trippede frem og tilbage, som en opstræmt Høne om sin Rede.

Jenny Brayner aabnede sin Dør og saa ud; straks efter kom hun ned ad Stien og spurgte: „Hvad er der nu paafærde?“

„Na, Jenny, jeg ved ikke, hvad jeg skal gjøre. Nu har han faaet en Raptus igjen.“

„Er han faldt overende?“

„Nej, det er ikke det; men hans Stobaand gik op tre Gange, og derover blev han vred, og saa satte han sig paa Muren, og jeg er bange for, at han vil sidde der hele Dagen. Og det netop nu, da vi næsten var komne op til dit Hus, og jeg gik netop og tænkte paa, at det var gaaet saa godt hele Bejen. Jeg bad om Lov til at binde det for ham, men det vilde han ikke, og nu tør jeg ikke gjøre det, naar han begynder paa den Maade. Na, kjære Jonas, kan Du ikke lade mig saa Lov til at binde det? Jeg skal knytte det saa godt, saa det ikke skal gaa op igjen.“

Men nu greb Jenny hende i Armen. „Kom nu med ind,“ sagde hun livligt og vendte Ryggen til den højtidelige Skikkelse paa Muren.

„Na, Jenny! jeg kan ikke gaa ind og lade ham blive siddende herude. Det skulde slet ikke undre mig om, han blev siddende her hele den udslagne Dag. Du ved ikke, hvordan han har det. Jeg maa ofte staa i Timevis og ræsonnere med ham, før jeg kan saa ham til at røre sig af Flækken.“

„Kom nu bare ind. Kalkunen er næsten stegt, og saa snart den er færdig, sætter vi os tilbords. Det er den fedeste Kalkun, jeg nogenstinde har seet; jeg forstaar ikke, hvor Mr. Little har faaet Tag i den. Plumpuddingen er ganske færdig, og Grøntfagerne holder paa at koge. Kom nu bare ind, saa sætter vi os tilbords, før en halv Time er omme.“

Da de to Kvinder var gaaet ind i Huset, kastede den ubevægelige Skikkelse paa Muren et uroligt Blik efter dem og snøftede; han kunde lugte Duften af den stegte Kalkun der, hvor han sad.

Da Mrs. Carey var kommen ind, tog hun Hat og Schawl af og lagde begge Dele ind i Jennys lille Sovestue; paa Sengen laa en ny Kallitosskjole, det var en Julepræsent, som Jenny havde modtaget den foregaaende Aften, og hun fremviste den med megen Stoltthed, idet hun bemærkede: „Det er netop den brune Farve, som jeg synes saa godt om. Jeg kan ikke begribe, hvem der har sat dem paa den Fide.“

„Det er udmærket pent,“ sagde Mrs. Carey. Hun havde ikke fortalt Jenny om de to Mænds Besøg; men da hun var lidet vant til at høre paa en Hemmelighed, fremlokkede Bevidstheden om at være Medvidder i en saadan et eget skyldbeviist Udtryk i hendes Ansigt. Men Jenny mærkede intet; hun havde travlt med at faa Middagen istand. Røkfuren var aldeles fuld af Gryder og Pander, medens Kalkunen i Stegeovnen udsendte en liflig Duft. Den lille døvstumme Dreng sad i sin Krog og vogtede paa Jennys Bevægelser, medens han med en forventningsfuld Mine stirrede paa Stegeovnen eller undersøgte nogle Billedbøger og smaa Kurve med Appelsiner og Sukkertøj, der laa i hans Forklæde. Hvad Smaaafglene angik, saa hoppede de lystigt kvindrende om i sine Bur og piskede op det Korn og Frø, der med gamild Haand var udstrøet til dem.

Jenny dækkede Bordet med sin bedste Damastedug og sin Moders blomstrede Porcelæn. Den forpagterfamilie, hvortil Jenny hørte, havde ogsaa haft sine smaa Fornødenheder og sin Maalestok for det Paasjende, og dertil hørte en Damasteds Dug og

Porcelæn, naar Taler var om en Juledagsmiddag, hvor tarveligt end det daglige Stel kunde være.

Mrs. Carey fignede urolig ud efter sin Mand, indtil Jenny sagde: „Hvis Du vil have ham ind, gjør Du bedst i at holde Dig borte fra Binduet,“ og saa satte den gamle Kone sig i en Stol ved Skriften.

Snart efter aabnedes Døren, og Jonas traadte ind, men Jenny syntes at være aldeles optaget af at passe sine Poteter; hun vendte sig ikke engang om, men sagde blot: „De kan godt lægge hængsels Overtakke ind paa min Seng, Betsky.“

Jonas sit lykkelig og vel Trakken af og satte sig med stor Højtidelighed. Efter en Stunds Forløb saa han paa den lille Døvstumme, der smilede til ham, og Jonas gjengjældte nedladende hans Smil.

De to Gamle blev der til Aften, og da de gik, satte Jenny sit Lys i Binduet for at lyse dem ned gennem Stoven. Rede i Landsbyen gik Præstens Datter og hendes Forlovede netop til Kirken, hvor der skulde være et Juletræ; det var ganske mørkt, og den unge Pige klynge sig fast til den stærke Arm, der skulde støtte hende gennem Livet. Lidt efter lidt begyndte Stjernerne at komme frem, og pludseligt syntes en at straales ud lige fra Hjergets Side.

„Det er Lyset fra Jule-Jennys Bindue,“ sagde den unge Pige.

Ja, det var Jule-Jennys Lys, men det var ogsaa noget andet; det havde ogsaa en dybere Betydning; det var — en Julestjerne.

Rig maa jeg være.

Fortælling af

A. Bollmar.

[Forts.]

Da Gæsterne i Tetra rustede sig til Afreise, indfandt Breneli sig en Morgenstund med en stor Kurv Blomster. Hun havde bundet en Buket til hver enkelt, men en smuk Krands til det gamle Egtepar og de fire Malere. Hun kunde jo ikke tilfjendegive sin Taknemmelighed paa nogen anden Maade, skjønt den ogsaa straaledes fra hendes klare Dine og sporedes i hendes varme Haandtryk. „Guds Betsignelse har holdt sit Indtog hos os med Eder,“ sagde hun, og jeg tror ikke, I vil, at den kun skal være her, I tager den ogsaa med hjem og mindes af og til, hvor lykkelige I har gjort os.“

Hvor ofte havde ikke disse Mænd hørt udtale den inderligste Taknemmelighed fra Verdens Store, og hvor var de ikke overhøvede med Ordenstegn og Udmærkelser — alligevel forekom det dem, som om man neppe havde glædet dem mere, end denne fattige Pige, der havde sagt dem rent ud, at de kun var Guds Betsignelse, sendt af ham for at hjælpe hende.

Troen var dog fjoen, og lykkelig den, der ejede den! Og endelig — mon der ikke alligevel kunde være en Mulighed for, at Gud, som syntes dem ganske overflødig, havde indgivet dem Tanken om at gaa til Maja? Skulde det alligevel, ogsaa naar det gjaldt saadanne Ting, være sandt at: „alt godt kommer ovenfra, fra Højenes Fader?“

Underligt var det visjelig, at ingen af disse Mænd, i hvis Liv egentlig hver Time bragte et nyt Betsignelskab, et interessant Sujet for deres Pensel, ikke formaaede at glemme den lille Begivenhed i Maja, som de havde glemt saa mange, der var langt rigtigere. Skulde der dog være noget ved dette, der ikke var af denne Verden? Skulde noget Evtigt have kastet sine Straaler ind i deres Hjertes?

Næste Aar indfandt atter to af Malerne sig i Maja, indstændigt anmodede af de andre om at se efter „hendes Hus.“ De fandt alt i den bedste Orden, Gæsterne havde kun en Klage at fremsøre, den at de ikke kunde overnatte der; man kunde ikke tilbringe de smukke Morgen og Aftentimer der — hvor herligt maatte det ikke være at hvile her i denne drømmende Stillehed og Praagt. Bore Malere fandt dette Nisse berettiget, og til alt Held var der netop en dygtig Bygmester i Tetra. De slæbte ham med

sig til Maja — han behøvede ikke altid at bygge bare Slotte og Kirker, han havde godt af for en Gangs Skyld ogsaa at forsøge sig paa et brøstfældigt Hus. Han gjorde det: nederste Stokværk var godt og stærkt („Malerierne holder det sammen,“ lo Malerne), kun det øverste saa daarligt ud. Men hvorfor var vel Hr. R. Bygmester og Arkitekt, hvis han ikke kunde vide Raad for det. Hvor der er saa mange Stene og Trær, billig Arbejdskraft og en Mester til at lede alt, der kan der ogsaa udrettes adskilligt. Da Gæsterne i Tetra en af de sidste Sommerdage foretog en Udflugt til Maja, kjendte de neppe det gamle Hus igjen. I anden Etage var der seks Værelser, og paa Kvisten to, saa der var altjaa rigelig Plads for 10 Personer. Malerne kunde heller ikke denne Gang drage bort uden at have malet i det mindste et Billede paa Væggen eller Døren i hvert Værelse, det tog sig godt ud, og da de tilsidst malede et Portræt af sig selv — de Fraværende blev malede efter Hufommelsen — havde Breneli faaet opfyldt et længe næret Ønske.

Forresten var Værelserne tomme. „Der behøver ikke at være saa meget i dem,“ mente den gamle Excellence, „kun det nødvendige. Her, hvor Naturen er saa fortryllende, behøver ikke Gæsteværelserne at være saa smukt udstyrede. I har nu betalt Bygningen, og Du har saaledes ikke flere Penge tilbage. Min Mand og jeg vil derfor forsyne to Værelser med Møbler: Seng, Bord, tre Stole, Kommode og Vaskvandskøl; men Du maa selv sørge for Sengklæder og Dækketøj.“

„Og vi vil ogsaa gjøre vort,“ sagde Malerne, „enhver af os overtager et Værelse, og vore to fraværende Venner gaar nok ogsaa med paa det — paa den Maade bliver jo de seks Værelser nødvendigt møblerede, og De, kjære Varn, vil nok vide at sprede Glæde over det hele.“

„Med andre Ord rene, gode Senge,“ mente den gamle Dame.

„Og Haandklæder,“ tilføjede den ene af Malerne.

Denne Vinter gik næsten altfor hurtigt for Breneli. Faderen vævede og vævede „for sit eget Hus“, Moderen sad i Sengen og syede, og Brøderen kjøbte, klippede og syede — ja, hvad var det, som hun ikke gjorde?

Da Sommeren kom, saa „Bjørnen“ virkelig stabelig ud.

Ovenpaa store Binduer med hvide Gardiner for, nedenunder de smukke Billeder, Lykthuset med de malede og naturlige Blomster — man saa snart, at Kunstnere havde haft en Haand med i Spillet. Og inde i Huset? Døren og Gangen var lav, Trappen smal, men ovenpaa var der Lys og Sol nok og overalt rent og spejlblaakt. Hvert Værelse havde sin Blomsterbuket, og fra Binduerne skuede man udover Fjeldsøen, de blaa Isbræer og de grønne Alpegresgange.

Over Husdøren stod med store Bogstaver: „Alt afhænger af Guds Betsignelse.“ Breneli kaldte ikke de enkelte Værelser Nummer en, to, tre, fire, fem, seks, men hun havde opkaldt dem efter det gamle Egtepar og de fire Malersyrster.

Nu kunde Gæsterne komme. Og de kom, og ingen af dem havde Lyst til at drage bort igjen. „Intetsteds i Verden er der saa smukt som her,“ sagde de, „og hvor smager vel Maden bedre og Hvilen sødere end paa Bjørnen i Maja.“

Breneli havde utroligt meget at gjøre; skjønt hun havde en Kone til at hjælpe sig i Kjøkkenet, og Faderen tog Haand i med, hvilede dog alt paa hende. Alle holdt af hende, og selv var hun som den kjære Sol, der varmer og opliver.

„Det er, som om man er hjemme, naar man kommer til Bjørnen,“ sagde de Fremmede, „saa hjemligt og godt er alt der.“

„Det er Guds Betsignelse,“ sagde og tænkte Breneli og holdt sig nærmere end før til sin himmelste Fader.

Da den første Sne kom, talte Grubers deres Penge. De havde megen Gjæld at betale, vidste ogsaa, hvor stort Indtjog de maatte gjøre for næste Aar, og regnede alt nøje ud, men de kunde betale alt og behøvede heller ikke at frygte for Vinteren. „Det er Guds Betsignelse,“ sagde Breneli, „og nu har vi ogsaa noget at affe til dem, der har mindre, end vi.“ Og Forældrene og Breneli overvejede, hvor meget og til hvem man skulde give;

thi selv om Moderen meget nødtigt skilte sig ved et Pengestykke, holdt hun dog formeget af Datteren til at modtage hende; thi Brenelis stille Arbejde paa hendes Hjerte havde ikke været forgjæves; et Troeslys var tændt derinde, og hvor det er — om det end er aldrig saa lidet — maa det give sig tilkjende i Kjærlighedsgjæringer.

„At, om Basti endnu levede og var her,“ sattede Breneli nu, „o, hvor han vilde glæde sig over vort Hus og vor Forretning.“

„Ja, og hvor godt vi kunde trænge til ham,“ sagde Faderen.

„Odelagt, dødt,“ sagde Moderen.

VI.

Gjennem Mørke til Lys? En Vandringsmand gik paa de snedækkte Veje, der fører mellem og over Fjeldene i Schweiz. Himmelen var klar, Solen skinnede varmt og tænde op, hvad den kunde overkomme. Der lød en sølsom Brusen, Raslen og Torden blandt Fjeldene. Snefledet rullede ned i Dalen, der faldt et Træ, og overalt stummede Fjeldbækkens vilde, spulmende Bølger nedover Fjeldstrænderne, der var en Brusen og Larm, som om der udfjæmpedes en vild Kamp mellem Naturkræfterne. Vinteren kjæmpede fortvivlet for Tilværelsen, men den skulde ikke længe blive den Sejrende, det maatte dog nu blive Vaar.

Og Vandrereren? Han sølte sig saa liden ligeoverfor disse Magter, af hvilke hver enkelt kunde berøbe ham Livet hundrede Gange, men han sølte sig atter stor ved den Tanke, at den almægtige Haand, der herskede over disse Vældige, var hans himmelske Faders, og at uden hans Billie formaaede ingen Sten at knuse ham eller nogen Bølge at skylle ham bort.

Han havde vandret her engang før, en Høst for mange Aar siden. Dengang saa han kjæft og dristig ud i Verden, bøjede sig hverken for Gud eller Mennesker, han bar sin Skjæbne i sin egen Haand, stolede paa sit Mod, sin Klogskab og sin Lykke. Saa vandrede han en tung Vej, næsten til Afgrunden. Men hvor stærk og sikker stod han ikke der; han havde Penge i Lommen, mange Penge, og med Penge kan man gjøre alt — o, han var ikke det Menneske, der kunde styrte i en Afgrund, han vidste, hvorledes man skulde forholde sig for at staa fast. Men da var han bleven greben af en Svirvelvind. Bevidstheden havde forladt ham, og da han kom til sig selv igjen efter lang Tids Forløb, befandt han sig i et Sygehus lidende af en slem Sygdom. Eller var det maasse en god Sygdom? — Efter nogle Maanedes Forløb var han et ganske andet Menneske. Det alvorlige Sygeleje og Diafonisens fromme Tale havde bragt ham til at kaste Blikket ind i sit eget Indre, noget, han altid tidligere havde manglet haade Tid og Lygt til. Lidt efter lidt saa han sit hele Liv i et andet Lys — det var forbi med hans Drømme om Selvstændighed og Selvbestemmelse. Og saa Tabet af hans Gjendoms — det er ti forspildte Leveaar — var for ham kun et Led i hans Livs Kjede. Hvad der var hændt ham, anjaa han ikke som et Tilfælde, men som den fæderlige Haands Styrelse.

Nu var han helbredet; selv om han endnu, hvad Legemet angik, var svag, var han dog stærkere, end han havde været før; thi han vilde gjøre noget, hvortil han aldrig tidligere havde følt Kraft: han vilde gaa til sine Forældre og bede dem om Tilgivelse, naar han var bleven forsonet med Gud. I sit Hjertes Inderside sattede han: Du har forjænt altsammen. Istedetfor at være dine gamle svagegelige Forældres Støtte, har Du forvoldt dem den bitreste Hjertesorg. O, hvor dybt sølte han ikke sin Skyld! Atter og atter maatte han, naar han tænkte over sit kummerfulde Levnet, sige til sig selv: Det er altsammen min egen Skyld. Hvad havde Breneli sagt til ham, da han drog bort?

„Duff paa, at hvis Du gaar bort, vil Gud straffe Dig.“ Ja, Gud havde straffet ham, han havde forjænt alt, alt, men nu vilde han gaa for at bede om Tilgivelse og søge at gjøre godt igjen, hvad han havde syndet mod Gud og Mennesker.

Og Vandrereren gik videre; skjönt den sølsomme Brusen omkring ham altid blev vildere, vandrer han uden Frygt; thi nu troede han paa den almægtige Gud.

Hans Maal var langt borte, Vandringen varede længe, men endelig var han dog nær Hjemmet. I den sidste lille Landsby maatte han gjøre en kort Raft, og saa vilde han vandre hjemover med friske Kræfter. Hjem? At, han vidste jo ikke, om han havde nogen derhjemme, om Forældrene endnu levede, og om Breneli var der.

Ingen kjendte ham, og han kjendte heller ingen; selv om det modsatte havde været Tilfælde havde han dog ikke fremstammet det Spørgsmaal, der pinte ham: „Lever endnu mine Forældre?“

[Stattes.]

Et Mindeblad.

Af V. L.

Langt vesterpaa, paa Jyllands Hede,
Hvor der er langt fra Gaard til Gaard,
Hvor Landevejen løber over flade øde Vidder —
Igennem Lyngen og hvad Bonden vandt
Fra Lyngen af karrig Agerjord —
Med fjerne Kirke til sit Maal;

Hvor man ved Sommertid sig strider frem igjennem Sand og Grus

Og nu, ved Vintertid, igjennem Sne og Is,
Der ligger spredt paa nøgne Mark en Landsby liden

Med Hus og Gaarde vel en Snes!
Fra en af disse lyser Lampens Skær
Igennem Taagen ud paa den mørke, vaade Jord
Med smudsig Sne i Striber,
End ikke vasket ud af Slud og Regn.
Trist og kold og øde ligger Egnen i Aftendæmring

Nu den korte Dag er svunden, —
Død og stille, lig en Ørken og venter paa
At dækkes helt med Nattens Kappe.

*

Men inde i den lille, lyse Stue,
Hvor Ilden den fik Magten med de vaade Tørv
Og gjorde det saa lunt og godt,
Derinde er det svært at tro, at man er ude vesterpaa.

Langt mere minder Stuens Møbler, Gulvets Tæpper

Om engelsk Komfort end om Bondens Hus.
Og saadan er det.

Fra Stenkulsøen kom de Folk, som her sig fæstet Bo,

— Da lange Arbejdsdag derovre var tilende —
At leve Livets Aften stille hen i kjendte kjære Fødeegn.

Men hvorfor just nu saa lyst og festligt inde?
Hvem er de Gjæster, som huses og beværtet her
Med Kjærlighedens Røgt og Kjærlighedens Glæde?

Hvorfor er alle Øjne nu saa milde
Mens Talen gaar tilbage til de længst forsvundne Dage,

Da Livet laa foran som ubeskreven Bog
Med mangen Lykkens Mulighed ivente?
Jeg skal forklare det:

*

Fordi her er et Møde af en sjelden Art,
Her sidder trende Søskend, som Skjæbnen tidligt skilte ad,

Saa tidlig, at de har levet Livet fremmed for hverandre,

Hver paa sin Kant i Verden,

Hver med sit Maal for Øje.

Her sidder samlet nu de Tre med graaet Haar
Og Rynkens Mærke, som varsler om, at Dagen helder,

Og Livets Sol ret snart gaar ned.

De tales ved om Kamp og Strid, som det faldt for paa Vejen.

Om Glæde og om Sorg, som blev hver Enkelts Lod;

Om hvad som svandt og blev til Jordan stædt Af Haab og Illusioner,

Om Kjæres Liv og Kjæres Død og Minderne, som blev tilbage.

Om Erfaringens den dyrekjøbte Skat,
At Alting brister og forgaar — kun ikke Et, Nej, Herren være priset!

Og Tanken, Talen vender sig mod Haabets Egne,
De evige, som ingen Grændser kjender
Og hen til ham, der holder, hvad han lover.
Og skjænker evigt Lys og evig Fred til mødig Sjæl,

Som gav ham Hjertets Tro — naar Livets Sol gaar ned,

Og Alting hyller stg i Mørke — som derude.

Og Hjertets Bøn blev den
At mødes hist i Livets Egne

Før som Søskende at leve evigt sammen

I den store, rige Faders Hus.

Og Blodets Baand, som næsten taug de mange Aar,

Det taler nu saa lydt og slynger Kjærlighedens Baand

Om Hjerterne og Talen.

*

Og Timerne saa hastigt svinde — Tid en flyver —
Og bli'er til milde, glade Samlivsdage.

Og Vejen gaar til stille Kirkegaard,
Hvor Hjertesønnen i Ungdoms Vaar blev sænket ned,

Og Vejen gaar til Herrens Bord at holde
Kjærlighedens Maaltid med hverandre.

Nu Afskedstimen slaar, og medens Øjet dugges,
lyder Ordet:

„Paa Gjensyn hisset eller her.“

*

En af de Tre skrev dette Mindeblad
Og bad de Andre glemme det.

Legeraad.

Spørgsmaalene maa formæs saa korte og saa nøjagtige efter Sygdoms- og Symptomerne som muligt. Opgivelse af Alder, Bostilling, Leveaaede og tidligere gjennekomne Sygdomme ønskes gjerne. Kun Spørgsmaal fra Abonnenterne bevares, ligesom tydeligt Navn og Adresse maa opgives.

D. W. Forsgrund

Det har Jntet at betyde. Vast Dert en eller et Par Gange om Ugen med almindeligt ukent Sæbevand, og hvis der er nogen Hudløshed under „Belægget“, kan De smøre paa lidt Zinksalve.

Af „Illustreret Familieblad“, som redigeres i trykkes i Norge, udkommer hver Lørdag en amerikansk Udgave i Decorah, Iowa. Prisen paa denne er 1 Dollar for Aaret, betalt i Forud. Subscription modtages ved hvert Kvartals Begyndelse, men ikke for mindre end et Aar ad Gangen. Alle Bestillinger maa være ledsagede af Forudsbetaling og adresseres til

„Illustreret Familieblad.“
Decorah, Iowa.

Indhold.

En Lustspejling. Af Grant Men. (Fort.) — Julesjenny. Af Mary C. Wilkens. (Slutn.) — Rig maa jeg være. Af A. Bollmar. (Fort.) — Et Mindeblad. Digt af V. L. — En sydlandsk Stjønshed. (Billede.) — Romsdals Horn. (Billede.) — Svulvær i Lofoten. (Billede.) — Parti fra Larvik. (Billede.) — Parti fra Sandejord. (Billede.)